Quelle: https://manuscripta.at/?ID=8172
Copyright: Salzburg, Universitätsbibliothek

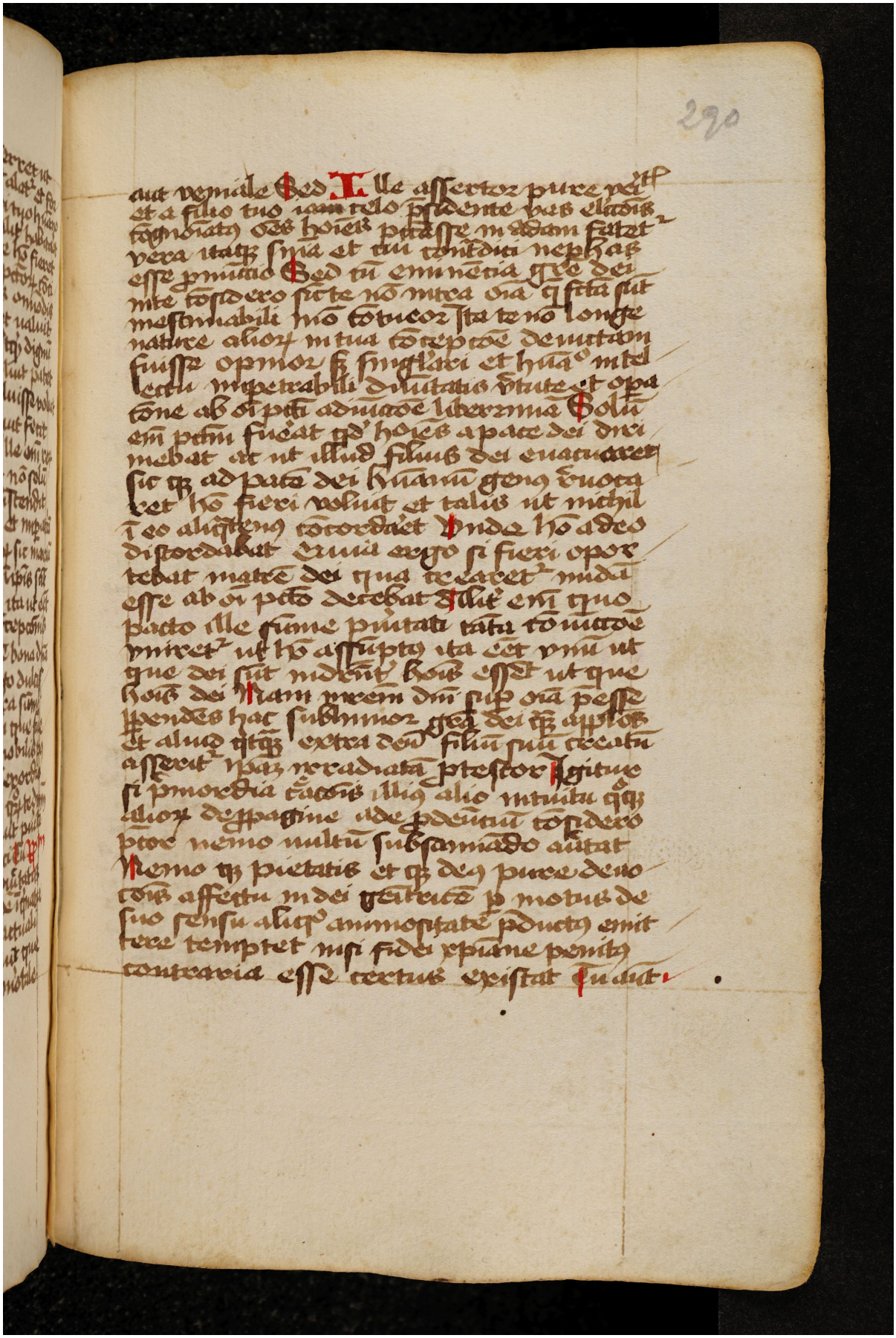

290

aut venialē ¶ Sed Ille assertor pure pēt
et a filio tuo iam relo pēdente pes elūdis
cognoscat ocē hoīēs pēcasse in adam fuīt
vera itatis sma et tu cōfidis nephas
esse p̄mitio ¶ Sed tu eminētia grē dei
mte cōsidero sicte nō mtea ora q̄ sita sit
mestimabili nō cōtuor sta te nō longe
natūre alior in tua cōcepcōe deiutam
fuisse opinor ꝗ singlāri et hita° mtel
lectu impetrabili dūtatis stute et opa
cōne ab oī pēti adūtāde liberāma ¶ Soli
ēm pēm fūdat qd' hoīes a pace dei dri
mebat et ut illud filius dei euacuaret
sic tis ad pātē dei hūanā gēng ēuoca
ret ho fieri voluit et talis ut nichil
ēo aliqīēng cōcordāret Vnde ho adeo
discordabat ēuuā ergo si fieri oper
tebat matre dei q̄ ne caret mūdi
esse ab oī pēto dēcbat Illū ēm quo
pacto ille grāme p̄ūtati tātu cōunctē
vniret ut ho assūpti ita ēet vnū ut
q̄ne dei sit nidēt' hoīs esset ut que
hoīs dei Mātī precem dni sup ora pesse
pēndēs hac sublimior grā dei tis applor
et aliud qtis extra deū filiū suū cēcētu
asserit ipsū ne radicata p̄tēctor Igitur
si p̄mordia ēcētis illig alio mtuitu qq
alior deppagine ade pdēuāt cōsidero
p̄tōc nemo multū subsannādo autat
Nemo tis pietatis et q̄ dei pure deuo
cōis affectu in dei ēcētrēt p motus de
suo sensu aliq' ammoptate pducti emit
tere temptet nisi fidei rpiane penitus
contrarīa esse certus existat ¶ Iudit